

Dobri ljudje.

13. Velikodušnost.

Francosko mesto Pariz je bilo za časa francosko-pruske vojske l. 1870.—1871. v veliki zadregi. Zlasti je bilo preprosto ljudstvo v obleganem mestu v silnih stiskah. Ob času nesreče pa se še zlasti pokaže, kdo ima plemenito srce. Posebno se je odlikoval župnik v predmestju Passy; njegovi darovi so mnoge rešili smrti. Ko je pa v tej skrajni bedi začela divjati še strahovita vstaja, takozvana komuna, je bil celo ta angelsko dobri mož v smrtni nevarnosti. Neka stara ženica, ki je mnogokrat prejemale miloščino iz rok dobrega gospoda, je nehvaležno ščuvala ljudstvo proti njemu in kričala, da je treba župnišče zažgati, župnika pa obesiti.

K sreči pa niso bili vsi župljani te misli, in gospod župnik je ostal živ in zdrav. Ko je nastal mir, je dobri župnik nadaljeval svoje delo krščanske ljubezni. Stara beračica pa je bila tako predrzna, da je zopet prišla v župnišče trkat na njegova vrata. Dasi jo je blagi mašnik takoj spoznal, ji je vendar podaril lep dar, pa smehljaje pristavil besede: „Glejte no, ko bi bili dali vi mojo hišo zažgati in mene obesiti, pa bi vam ne bil mogel nič več dati!“

Oh, kako velikodušni znajo biti dobri ljudje!

Ave Maria.

14. Miloščina ubožnih ljudi.

V neki vaški šoli je razlagal gospod katehet nauk o krščanski dobroti in miloščini. Neki učenček, ki ga je prav pazljivo poslušal, žalostno povesi glavico in začne natihem godrnjati: „Oh, miloščina! to je že lepo, toda le za bogatine!“

Mašnik razume malega godrnjača in ga takoj nagovori: „Kaj ne, ti poznaš tamle dol pod klancem Ivanka, ženo cestarjevo.“

„Da, gospod župnik; saj še od tukajle vidim njeno hišico, njene tri otročiče, ki so še ubožnejši, kot sem jaz, in njo, mater, ki sedi skoro vsak dan pred vratmi in prede ali krpa.“

„Dobro, prijateljček moj, le poslušaj nekaj dobrih del krščanskega usmiljenja, ki jih je izvršila uboga Ivanka le samo včeraj zjutraj:

Ob zgodnji zori odpre vrata in zagleda staro sosedo, ki je sopihala gori po klancu vsa sključena pod težo kruha, ki ga je nesla v hrib. „Soseda,“ jo preprosto nagovori Ivana, „ali mi dovolite, da vas spremim gor po tejle brzini? Moji malički še spe, mož je že šel z doma, in meni tako zelo ugaja dobri jutranji zrak.“ In že se približa, vzame jerbas in se živahno dalje pogovarja. Ko pride do vrha, se poslovijo: „Z Bogom, soseda, in hvala za vaše prijetno spremstvo.“ Vsa srečna hiti nazaj po klancu. In njen dobri angel se je veselil.

In blizu svoje kočice že sreča drugo sosedo, ki je imela na ponudbo dnevni zaslužek, še nekaj nad 1 krono pa dvakratno hrano. Toda kaj naj počne s svojim malim Peterčkom? — „Kar meni ga dajte, to nedolžno stvarco,“ se ponudi Ivana; „nič mi ne bode v nadlego, in kako ga bodo veseli moji otročiči pri nas!“ In objame Peterčka, ga privede v sobico in začne oblačiti vzbujeno otročad. In njen dobri angel se je veselil.

Ko so otroci odmolili in odzajtrkovali, je vse lepo pospravila, očedila in uredila. Kar se ji dozdi, da je nastal na koncu ulice neki prepir. Tkalec Florjan in njegova žena sta se nekaj sporekla in sta bila precéj glasna. Pa stopi k njima Ivana in izpregovori nekaj onih pomirovalnih in lepih besedi, ki jih ima dobra in bogoljubna ženska vedno na razpolago. Oblaki prepira so se hitro razpršili, obema stisne roko in se povrne k svojim otrokom. In njen dobri angel je bil vesel.

Pride mimo pismonoša, ji vošči dobro jutro in kaže pismo, ki ga je pisal sin vojak staremu Krištofu, ki je stanoval nekaj hiš dalje. „Kaj ne, mama Ivana, da pridete in mi preberete pismo,“ jo nagovori pi-

smonoša. „O, zakaj pa ne“, je takoj pripravljena, „in tudi odgovor mu bom napisala.“ Ko je preprosto in vljudno postregla dobremu starcu, se je vesela vrnila domov. Potem pa je urno in skrbno nadaljevala svoja gospodinjska opravila ter še posebno pazila na otročiče, ki so se igrali poleg nje. Le tuptam je stopila na prag, da je dala košček kruha in še pristavila tolažilno besedo revčku, ki je šel mimo. In njen dobri angel je bil vesel.

Ko je prišel opoldne njen mož domov, je bil vesel tudi on, ker je našel vse v najlepšem redu, in veselila se je vsa — sicer ubožna, a srečna družinica.“

„No, otroci, kaj mislite o tem dopoldnevu dobre matere Ivane?“ je pristavil gospod župnik svojim učencem, ki so ga poslušali z odprtimi očmi. In potlej jim je razlagal in našteval, kako tudi oni lahko opravljajo dobra dela ter v slavo božjo in bližnjiku v korist rabijo svoje oči, ušesa, dar govorjenja, roke in noge ter svoje dobro srce!

Po „Paillettes d'or“.

15. Sv. Martin.

Veliko dobrega in slavnega je izvršil sv. Martin v svojih mladih letih in pozneje kot škof. Toda nobena reč ni ostala v tako trajnem in nepozabnem spominu kot dobrotljivost njegovega svetega srca.

Ko je bil sv. Martin še mlad vojak v rimski legiji, je blizu Amiena v hudem mrazu srečal moža, ki je mimoideče zastonj prosil miloščine, in zdaj tudi proti njemu proseč molil roke. Mladi junak ni imel drugega kot svoje orožje in vojaško obleko. Ustavi se in ginjenega srca premišlja, kako bi mogel pomagati ubogemu trpinu. Slednjič se odloči, zamahne z mečem in prepara po sredi svoj plašč, da polovico beraču, z drugo polovico pa pokriva sebe, kakor ve in zna. Seveda se drugi norčujejo; toda naslednjo noč se mu prikaže sam Gospod Jezus Kristus odet s polovico onega plašča, ki ga je bil sv. Martin podaril beraču, in mu reče: „Martin, katehumen, me je ogrnil s tem plaščem.“ Martin se je dal krstiti in je postal velik

svetnik, slaven škof, in čudodelnik francoske dežele. Koliko je storil za posvečenje svojih ovčic, priča še posebno to, da ga je za pogrebom spremljalo dvatisoč menihov.

Vstajenje.

Skozi okno mi je prinesel vetrič prijeten vonj o pomladi, o prebujenju, o novem vstajenju. In neka prijetna sila me je izvabila v božjo naravo. Videl sem deco na trati. Trgala je cvetje, tekala in rajala vse bolj veselo kot kdaj poprej. Glej jih — sem si mislil — čutijo vstajenje.

In šel sem ob seči, mimo leskovega grma. Vetrič je dahnil in dolge mačice so raztresale droben prah kot dim kadila, menda vstajenju na čast.

V grmu je pel ptiček tako ljubko, dà, tako od srca, da ga nití moja stopinja ni zmotila; saj pel je vstajenju — in kdo bi se dal motiti? — In zapel je zvon pri podružnici vse bolj svečano, vse bolj vzvišeno in ubrano; saj je zapel v spomin vstajenja, novega življenja. In takrat je tudi moja duša začutila vstajenje. Tudi njo je nanovo obsijalo solnce veselja in bliščečih upov, da bi bil zavrnil in zamahnil s klobukom po vonjivem vzduhu in veselo zaklical: Aleluja!

Solnce je tonilo na zapadu. Težko se je ločilo od tako lepega dne. Težko je utonilo za gore, ker baš takrat se je razvila dolga procesija, z rdečimi banderi in z pozlačenimi križi iz vasi. Težkih korakov so moške stopali, a vendar so imeli lahko srce, ker čutili so vstajenje. In sam Bog je šel z njimi, On, ki jim je prinesel odrešenje in zagotovil vstajenje., in zato je donelo tako čisto: Aleluja, aleluja!

Možek — Mokriški.

